

Hat

Väckarklockan spyr ut sitt budskap. Jag är trött redan när jag vaknar. Trött på att behöva gå upp, trött på jobbet och jävligt trött på Gunnar. Eller Gåsen, som jag kallar honom. Allt rinner av honom, lättare än vatten. Han är vår teamledare. Men han tror att han är vår chef.

Tisdagar är värsta dagen i veckan. Då är det teammöte. Jag brukar få ont i magen bara jag tänker på det. Tål inte se den där självupptagna, stroppiga idioten stå där och mäsas för oss som om vi vore fyra-åringar. Jag vill inte vara så här, men han provocerar mig hela tiden genom sin förbannade uppsyn och sitt sätt att tro att han är chef över hela landstinget. Det retar mig så in i helvete att han fick uppdraget. Jag har jobbat längre. Men psykologer ska alltid premieras, och särskilt om de är män. Vi arbetsterapeuter räknas inte riktigt som lika fina. Deras jävla knasutbildning där dom sitter och rotar i pottan, tror sig veta allt om andra och hittar sexuella kopplingar och bortträngda minnen i varenda förkylning. Själv jobbar jag med den riktiga vården. Vad det behövs för bidrag, hjälpmedel, vad kan man få för stöd och sånt som faktiskt räknas för klienterna. "Klienterna", vilket namn förresten. Som om vi är advokater eller nåt. De flesta är inte bara förståndshandikappade utan multihandikappade. Men idag ska det bli ändring. Jag har förberett mig noga. Äntligen ska jag ge igen.

Det är förmiddag och klockan har just slagit 10.00.

Sammanträdesrummet är avlångt, innehåller ett ovalt bord för 10 platser och vid ena änden finns en whiteboard. Gunnar står uppställd vid kortsidan och visar det aktuella beläggningsläget med hjälp av pc:n och projektorn. Teamet består av två psykologer, tre arbetsterapeuter, två sjukgymnaster och en kanslist. Och så Gunnar, förstås. Han har aldrig varit nån särskilt bra psykolog men som teamledare är han rena katastrofen. Mötet har pågått en stund, när Gunnar tar de första stegen mot sin egen avrättning.

- Ja, men LSS kräver att vi dokumenterar det här och dina journaler är inte uppdaterade, påpekar Gunnar. Emma, den yngsta arbetsterapeuten i vårt team, har redan efter två månader utsetts av Gunnar till hackkyckling nummer ett. Hon ser hans haka hoppa, ser ut att känna äckel inför hans sladdriga figur och framför allt det där tonfallet. Hon har berättat att han påminner om den där gympaläraren hon hade i mellanstadiet. En riktig Lill-Hitler. Emma vrider sig inför hans påhopp, och börjar försvara sig. "Det är inte så lätt att hinna alla gånger", får hon ur sig. Själv tänker jag att det blivit dags att stötta upp henne lite. Räcker upp handen nu.

- Ja, vad vill du då?

- Jo, LSS förutsätter väl att man har en rimlig arbetssituation. Det är inte Emmas fel att hon inte har hunnit. Hade du till exempel inte använt förra veckans möte till att gå igenom det där hopplösa fyrfältsdiagrammet som ledningen har hittat på, så skulle hon säkert ha kunnat prioritera journalerna.

Gunnar rynkar pannan och riktar sig nu från Emma, har för ögonblicket helt glömt bort henne och hennes journaler. Han stirrar fientligt på mig.

- Jaha, du. Så du menar att vi inte ska gå igenom det nya verktyget då?
- Det sa jag inte. Det är du som är teamledare. Som fördelar arbetsuppgifter. Jag säger bara att sättet du sköter ditt uppdrag på får till följd att Emma inte har hunnit med journalerna.
- Utesluter det ena det andra kanske?
- Nej, inte om tidsplanen är realistisk. Jag antar att du tycker den är det. Emmas journaler antyder ju nåt annat. Men vi kan väl fråga Berit och Roland? Vad säger ni? Har ni haft gott om tid med båda de här uppgifterna?

Innan Gunnar hinner justera frågans insinuanta utformning, svarar de i en kör.

- Nä, alldeles för lite tid. Och fyrfältaren är löjlig ju.

Jag ler lite svagt, riktar mig till Gunnar igen.

- Du borde intressera dig för hur personalen har det. Hur uppgifterna tas emot. Ingår inte det i teamledarens uppgifter?
- Hörru, vi sitter i samma båt här. Vi får väl hjälpas åt, göra så gott vi kan, va?
- Nä, vi sitter i samma båt. Inte du.

Det blir en paus. Orden sjunker in. Stämningen har blivit laddad. Gunnar är lite rödare i ansiktet nu, börjar hetsa upp sig. Jag njuter inombords, får honom att känna sig inträngd i hörnet och ana att vi alla tycker att det är hans fel alltihop.

- Men, men... vi har ju ett gemensamt uppdrag...
- Ja, men olika roller. Du borde tänka över hur du sköter din.

Jag hugger kniven gång på gång i Gunnar. Det går håll på honom och han ser väldigt olycklig ut. Börjar irra med blicken bland de andra, söker stöd. De andra sitter moltysta. Några tittar på mig, andra ser ner i bordet. Det är dags att vrida om kniven ytterligare några varv.

- Du, Gunnar. Det var bra att det här kom upp. Vi kan inte ha det så här. Teamet fungerar ju inte. Jag har faktiskt pratat med facket. Dom har lovat att prata med dig och Anna, som representant för arbetsgivaren.
- Men, varför, varför har ni inte sagt nåt förut?
- Du har ju inte velat lyssna. Vi har försökt, men du är ju som en stridsvagn. Det måste bli en förändring av ledarskapet här.
- Men, men vem ska vara teamledare då?
- Jag tar över, det är redan bestämt. Vi behöver komma vidare.

Jag jublar inombords. Har den jäveln på gaffeln. Han ser ut som om nån har dragit ned brallorna på honom och skrattat ut honom för hans lilla kuk, eller nåt. Äntligen ska jag få stå där framme och domdera, bestämma och dela ut uppgifter. Och Gunnar ska sitta där som en förskrämd råtta och ta emot jobb. En sista bredsida ska väl få honom att bli beskedlig.

- Jo, du Gunnar. Det vore fint om du flyttade ut från ditt rum senast imorgon. Jag behöver komma på plats med allt material som hör till teamledaruppdraget.
- Ja, jag ska, piper Gunnar lågmält.
- Och till er andra vill jag säga, ett stort tack för förtroendet. Vi ska nog få ordning på den här sörjan, bara vi hjälps åt. Det kommer att bli en del förändringar här nu. Vi måste ompröva våra roller och fylla dem med lite nytt innehåll utifrån kompetens. Vi är ju till för klienterna och inte tvärtom, eller hur?

Gunnar ser lite rädd ut och tittar storögt på mig, med de där dumma koögonen. Jag sätter mig med en utstuderat nonchalant rörelse på bordskanten framme vid oh-kanonen. Så ser jag lite överlägset ut över den samlade personalstyrkan, men riktar mig mest sig till den tidigare teamledaren.

- Vi ska nog hitta nåt vettigt åt dig med Gunnar, trots att du har varit från verksamheten ett tag. Det finns ett grav. vik i receptionen på barnsidan, som kanske skulle passa. Ta och tänk lite på det innan det är för sent. Jag fyrar av mitt vackraste leende bort mot Gunnars hopsjunkna gestalt.

"Nu går vi vidare. Hur ser det ut med nyinkomna ärenden?"

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten